

Verzekering & Aansprakelijkheid

e-Newsletter

Belangrijke veranderingen per 1 juli 2011

25 Mei 2011

Deze newsletter is verstuurd door NautaDutilh

- [Per 1 juli a.s. inwerkingtreding Besluit 2011 \(betreffende mededelingen per e-mail van en áán de verzekeraar\)](#)
- Per 1 juli treedt het nieuwe verjaringsrecht in volle omvang in werking

Per 1 juli treedt het nieuwe verjaringsrecht in volle omvang in werking

Vrijdag 1 juli a.s. markeert het einde van het overgangsjaar van het nieuwe artikel 7:942 BW: de verjaring van het recht op uitkering. Dit heeft een aantal gevolgen voor de praktijk. Zo hebben verzekerden en makelaars tot 1 juli 2011 de tijd om oude aanspraken veilig te stellen. Met deze update wil de sectie Aansprakelijkheid en Verzekering een kort overzicht geven van de gevolgen van het einde van het overgangsjaar.

In onze [nieuwsbrief van 30 juni 2010](#) hebben wij stilgestaan bij de (op 1 juli 2010 in werking getreden) wetwijziging ter zake de verjaring van het recht op uitkering. Daarbij hebben wij, kort, aandacht besteed aan de volgende vraag van overgangsrecht: als een verzekeraar vóór 1 juli 2010 bij aangetekende brief de aanspraak heeft afgewezen, wordt dan de verjaringstermijn van zes maanden door inwerkingtreding van het nieuwe verjaringsartikel verlengd tot een termijn van drie jaar?

Het antwoord op deze vraag luidt ontkennend en maakt dat een verzekerde óók na 1 juli 2010 elke zes maanden dient te stuiten teneinde zijn aanspraak veilig te stellen. Een gestuite termijn die de datum van 1 juli 2011 (het einde van het overgangsjaar) passeert, converteert vervolgens in de nieuwe termijn van drie jaar.

Einde van het overgangsjaar, einde van oude termijnen?

De wijziging van artikel 7:942 BW roept nog een andere vraag van overgangsrecht op, die - met het naderende einde van het overgangsjaar - actueel is geworden. Deze overgangsrechtelijke complicatie is een direct gevolg van de afschaffing van het (onder het oude recht geldende) vormvereiste, inhoudende dat de afwijzing van de aanspraak tot uitkering dient te geschieden per *aangetekende brief*. Van dit vormvereiste kon onder het oude recht (d.w.z. het vóór 1 juli 2010 geldende recht) niet worden afgeweken *ten nadele* van de verzekeringnemer of de tot uitkering gerechtigde.

Een afwijzing die niet per aangetekende brief werd verricht, had - onder het oude recht - niet de start van een nieuwe verjaringstermijn tot gevolg. De consequentie was dat een verzekerde geen stuitingshandeling hoefde te verrichten teneinde zijn aanspraak veilig te stellen. Kortom, de ná aanspraak gestarte eeuwigdurende termijn werd niet afgebroken, maar bleef doorlopen.

Onder het nieuwe recht heeft een afwijzing die niet per aangetekende brief is verricht, wel de start van een nieuwe termijn tot gevolg.

Dit roept de volgende vraag van overgangsrecht op: is een onder het *oude* recht ongeldig gedane afwijzing (lees: niet per aangetekende brief) met terugwerkende kracht toch geldig of geldt de eeuwigdurende termijn onverkort, omdat de verzekeraar onder het oude recht nu eenmaal ongeldig heeft afgewezen?

Volgens de wetgever is op grond van de nieuwe regeling "*in deze situatie wel een verjaringstermijn (van drie jaren) aangevangen*". Dit heeft tot gevolg dat een onder het oude recht per gewone brief gedane afwijzing *met terugwerkende kracht* toch geldig is. Daarmee dient een verzekerde, die eerst niet hoefde te stuiten, per 1 juli 2010 wel te stuiten. Hij dient dat binnen drie jaar na (de per gewone brief gedane) afwijzing te doen.

De wetgever is zich ervan bewust geweest dat dit overgangsregime (ongewenste) neveneffecten kan hebben. De wetgever heeft daarom een overgangsjaar ingebouwd. Gedurende dit overgangsjaar, dat loopt van 1 juli 2010 tot 1 juli 2011, is het oude recht nog van toepassing. Hiermee wordt bewerkstelligd dat termijnen - die vóór 1 juli 2008 een aanvang hebben genomen - niet door de enkele inwerkingtreding van het nieuwe verjaringsartikel kunnen verjaren. Als voorbeeld: stel dat een verjaringstermijn van drie jaar is gaan lopen op 1 maart 2007, dan zou deze termijn - in principe - aflopen op 1 maart 2010. Doordat het nieuwe artikel 7:942 BW een jaar uitgestelde werking heeft, krijgt de verzekerde in dit geval tot *1 juli 2011* de tijd om zijn aanspraak veilig te stellen. Na stuiting gaat vervolgens een nieuwe termijn van drie jaar lopen.

Kortom, 1 juli 2011 is een belangrijke datum. Het nieuwe verjaringsartikel treedt dan in volle omvang in werking. Dit heeft, onder andere, als consequentie dat onder het oude recht ongeldig gedane afwijzingen met *terugwerkende kracht* toch geldig zijn verricht. Verzekerden en makelaars hebben *tot 1 juli 2011* de tijd gekregen om aanspraken veilig te stellen. Dit geldt voor aanspraken die zijn afgewezen vóór 1 juli 2008.

Voor wat betreft ná deze datum gedane afwijzingen geldt dat een stuitingshandeling dient plaats te vinden binnen drie jaar na de datum van (de bij gewone brief verrichte) afwijzing. Als voorbeeld: stel dat een verjaringstermijn van drie jaar is gaan lopen op 1 augustus 2008, dan loopt deze termijn op 1 augustus 2011 ten einde.

Einde van het overgangsjaar, einde van oude verjaringsbedingen?

Een andere overgangsrechtelijke complicatie kan zich voordoen bij onder het oude recht tot stand gekomen verjaringsbedingen. Onder het oude recht (d.w.z. het vóór 1 juli 2010 geldende recht) stond het verzekeraar en verzekeringnemer vrij een langere verjaringstermijn dan zes maanden af te spreken. Een in polisvoorwaarden opgenomen verjaringsbeding, waarbij bijvoorbeeld de termijn van zes maanden wordt verlengd naar één jaar, was onder het oude recht toegestaan. Onder het nieuwe recht geldt echter een termijn van drie jaar, waarvan niet *ten nadele van* de verzekeringnemer en de tot uitkering gerechtigde kan worden afgeweken.

Gelet op de één jaar uitgestelde werking van het nieuwe artikel 7:942 BW, doet zich thans de vraag voor of (a) een (op 1 juli 2011 nog lopende) verjaringstermijn van één jaar verlengd wordt tot drie jaar of dat (b) het contractueel overeengekomen verjaringsbeding, dat onder het oude recht geldig was, zijn gelding (onder het nieuwe recht) blijft behouden. In het laatste geval zou de verzekerde, in principe, *elk* jaar dienen te stuiten, terwijl hij in het eerste geval kan volstaan met een stuiting eens in de drie jaar. Het antwoord laat zich niet makkelijk vinden.

Uitgangspunt van het overgangsrecht is de *onmiddellijke werking* van de nieuwe regeling, zodat verlenging van de termijn naar drie jaar in de rede zou liggen. Artikel 79 Overgangswet NBW bepaalt evenwel dat een beding dat onder het oude recht geldig was, zijn gelding onder het nieuwe recht in principe blijft behouden. Dit leidt tot een (verdere) uitgestelde werking van het nieuwe recht, zodat het (onder het oude recht overeengekomen) polisbeding zijn werking onder het nieuwe recht in principe blijft behouden. Uiteraard laat dit voor verzekerden de mogelijkheid onverlet om bijvoorbeeld een beroep te doen op de beperkende werking van de redelijkheid en billijkheid (zie artikel 6:248 lid 2 BW) in een poging het polisbeding buiten werking te doen stellen.

Kortom, het einde van het overgangsjaar betekent niet (automatisch) dat een beroep op een - in polisvoorwaarden opgenomen - verjaringsbeding zal stranden.

Patrick van der Vorst

Contact

Voor meer informatie over dit onderwerp kunt u contact opnemen met:

Sjoerd Meijer (T. +31 20 71 71 469)

Patrick van der Vorst (T. +31 10 22 40 142)

Daarnaast kunt u zich ook wenden tot:

[Eric van Niekerk](#) (T. +31 10 22 40 476)
[Tjitske Cieremans](#) (T. +31 10 22 40 142)
[Stijn Franken](#) (T. +31 20 71 71 867)

[Top](#)